

Братя Грим

Мръсният брат на дявола

Живял някога беден войник. Той не можел вече да служи и нямало с какво да си изкарва прехраната. Дълго мислил как да излезе от това безрадостно положение, но нищо не могъл да измисли. Веднъж, когато отишъл в гората, на пътя му застанало едно малко човече. Това бил дяволът.

– Защо си така тъжен? – попитал той.

– Защото съм гладен и нямам пукната пара – отговорил войникът.

– Ако дойдеш с мен, ще имаш пари до края на живота си – казал дяволът. – Ще ми служиш седем години, а после отново ще бъдеш свободен човек. Само трябва да знаеш едно: нито ще се миеш, нито ще се решиш, нито ще се подстригваш, нито ще си режеш ноктите.

– Е, какво да се прави – въздъхнал войникът, – твоя воля. Както искаш, така ще направя.

Дяволът завел войника в ада и му наредил какво да прави. Трябвало да разпалва огъня под казаните, в които седели грешниците, да събира боклука – изобщо да се грижи за чистотата и реда. Ала не бивало да поглежда дори веднъж в някой от казаните.

– Добре, ще се постарая – съгласил се войникът. Дяволът тръгнал да скита по света, а в това време войникът се заловил за работа – разпалил огъня, събрал боклука и измил пода. Когато старият дявол се върнал и проверил дали всичко е наред, останал много доволен и пак тръгнал на път.

Щом останал сам, войникът се огледал наоколо. Видял, че върху огъня са наредени много казани и че нещо в тях ври и клокочи. Бил готов да си даде живота, само и само да надникне вътре, но дяволът му бил забранил най-строго да прави това. Накрая обаче не се стърпял, леко повдигнал капака на един от казаните, погледнал и какво да види – вътре седял неговият подпоручик.

– А, гълъбче, ето къде си попаднал! – извикал войникът. – Преди аз бях в ръцете ти, а сега ти си в моите.

И бързо затворил капака. После разпалил огъня и даже сложил още дърва. След това отишъл при друг казан, повдигнал капака и видял, че в него седи знаменосецът.

– Аха – извикал той, – значи и ти си тук! Преди аз бях в ръцете ти, а сега ти си в моите.

Захлупил казана и разпалил огъня. Но на войника му се искало да погледне в още един казан. Повдигнал капака и онемял от почуда – в него седял самият генерал.

– Аха, гълъбче, ето къде си попаднал! – възкликнал войникът. –

Преди аз бях в ръцете ти, а сега ти си в моите.

Донесъл още дърва и пламъците лумнали още по-силно. Така войникът служил при дявола цели седем години, без да се мие, без да се реши, без да се подстригва и без да си реже ноктите. Когато срокът изтекъл, дяволът казал:

– Е, Ханс, какво прави тук през цялото време?

– Разпалвах огъня, чистех и събирах боклука – отговорил войникът.

– Не е вярно! Ти си надничал в казаните. Но, както и да е, срокът ти изтече. Искаш ли да си отидеш у дома!

– Да – отговорил войникът, – иска ми се да видя какво прави баща ми.

– Добре тогава – казал дяволът. – Ще получиш своето възнаграждение. Вземи всичкия боклук и го сложи в раницата си. Ще си отидеш въщи мръсен, рошав, с дълги коси и неизрязани нокти. Ако някой те попита откъде идваш, ще кажеш: „От ада“. А ако някой те попита кой си, ще отговориш: „Аз съм мръсният брат на дявола и сам съм си господар“.

Войникът нищо не казал, но останал много недоволен от възнаграждението си. Като се изкачил отново на земята, той свалил раницата от гърба си, за да изсипе боклука от нея. Ала щом я отворил, боклукът се превърнал в чисто злато.

– И през ум не ми е минавало такова нещо! – възкликнал войникът и тръгнал към града.

Скоро стигнал до една странноприемница. Като го видял, стопанинът се изплашил – Ханс приличал на истинско страшилище, по-ужасно и от плашило в овощна градина.

– Откъде идваш? – попитал той.

– От ада – отговорил Ханс.

– А кой си ти?

– Аз съм мръсният брат на дявола и сам съм си господар.

На стопанина никак не му се искало да пусне войника в странноприемницата, но като видял златото, любезно му отворил вратата. После заповядал да му дадат най-хубавата стая и да му прислужват както подобава. Ханс хапнал, пийнал, а след това, без да се измие, си легнал да спи.

В това време стопанинът не можел да намери покой – златото било все пред очите му. Накрая не издържал, промъкнал се в стаята на войника и откраднал раницата.

На сутринта Ханс искал да плати на стопанина, но видял, че

раницата я няма. Уплашил се и си казал: „Попадна в беда, без да си виновен“.

Тогава Ханс решил да се върне в ада. Оплакал се на дявола и го помолил за помощ.

– Седни тук – казал дяволът. – Ще те измия, ще те среша, ще те подстрижа и ще ти изрежа ноктите.

Като свършил всичко, дяволът дал на Ханс друга раница и казал:

– Отиди при стопанина и му кажи да ти върне златото, а аз ще го взема в ада, за да разпалва огъня вместо теб.

Ханс се върнал в странноприемницата и казал на стопанина:

– Ти ми открадна златото. Ако не ми го върнеш, ще отидеш в ада и ще станеш такова страшилище, каквото бях аз.

Стопанинът се сепнал, върнал златото и помолил Ханс да не казва нито дума на никого. А Ханс станал богат човек. Купил си хубави дрехи, а по пътя към дома се научил да свири на флейта. Щом пристигнал, отишъл в двореца да посвири на царя. Царят много харесал неговата музика и му обещал дъщеря си за жена. Ала като чула, че ще трябва да се омъжи за прост войник, царската дъщеря казала:

– По-добре да се хвърля в езерото, отколкото да стана негова жена!

Но царят удържал думата си. Дал на Ханс дъщеря си за жена, а тя, от любов към баща си, се съгласила.

Ето как мръсният брат на дявола се оженил за царската дъщеря, а когато царят умрял, получил и неговото царство.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Des Teufels rußiger Bruder

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2489>]